

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3579/2020
21.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Данка Живановић, адвокат из ..., против туженог Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 918/19 од 17.12.2019. године, у седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 918/19 од 17.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 918/19 од 17.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 321/2017 од 28.03.2017. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе од 10.08.2016. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 105.000,00 динара и то: на име претрпљених физичких болова износ од 50.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 40.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због наружености износ од 15.000,00 динара са законском затезном каматом од 28.03.2017. године. Ставом трећим изреке, за већа тужбена тражења захтев је одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 76.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, тужилца је ослобођена плаћања трошкова поступка - судских такси.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 918/19 од 17.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, четвртм и у делу става другог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиле за исплату накнаде нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова у износу од 50.000,00 динара и на име претрпљеног страха у износу од 40.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.03.2017. године. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става другог изреке тако што је одбијен захтев тужиле за исплату износа од 15.000,00 динара

на име претрпљених душевних болова због наружености са законском затезном каматом од 28.03.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, и то у преиначујућем делу тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр 72/11 ... 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној. Имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева тужиле у делу за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због наружености у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса у погледу примене члана 200. Закона о облигационим односима, већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. Тужила уз ревизију није приложила судске одлуке у којима је у истој чињеничној и правној ситуацији пресуђено на другачији начин због чега не постоји потреба за одлучивањем о посебној ревизији тужиле ради уједначавања судске праксе .

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 01.04.2015. године и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиле није дозвољена.

Иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда у делу за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због наружености, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом

овог закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић